

Hvad ser du?

Vore tre nordiske broderlande, *Finland, Sverige, Norge* skal i den nævnte rækkefølge afgøre i efterårets løb, om de vil tilslutte sig *den europæiske union*, således som *Østrig* gjorde det ved en folkeafstemning i foråret.

Den afgørelse, vore broderlande træffer, får stor betydning for os her i landet. Siger de NEJ, vil det være med til yderligere at løsne vort forhold til den europæiske union. Siger de JA, vil unionstilhængerne her i landet få mere vind i sejlene.

I øjeblikket er der intet, der tyder på, at der i *Norge* kan fremskaffes et flertal for et Ja til unionen. Modstanden imod den er markant deroppe.

I *Sverige* er der heller ikke, medens disse linier skrives, noget flertal for et JA.

Finland synes i øjeblikket at være det af de tre lande, der er mest tilbøjeligt til at tilslutte sig unionen.

Lad os henede være med til at lægge afgørelsen i Guds hånd. Han er al jordens Herre.

*

Der skal snart være *folketingsvalg*. Den afgørelse om regeringsmagten, som vælgerne træffer, lægger vi i Guds hånd. Intet er bedre for et land end at få et værdigt styre, der frygter Gud.

*

Vi fik lov til atter i år at samles på *Nyborg Strand* til stævne med venner fra *Sverige, Norge, Færøerne, Tyskland, Svejts* og *U.S.A.*

Op vi fik frimodighed til atter næste år at afholde et stævne på *Nyborg Strand*, hvor vi har været siden 1951. Om Gud vil, afholdes stævnet i 1995 i dagene 18. – 23. juli.

*

Da jeg i 1957 var på *Taiwan* (Formosa), mødte jeg et amerikansk ægtepar, *John og Bev West*, som var mig til hjælp, da der opstod nogle problemer af åndelig art. Vi har ikke set hinanden i de mange år, der er gået siden – men nu mødtes vi atter – og hvor var de mange år blevet af?

Åndens fællesskab var der øjeblikkelig, og det viste sig, at vi også havde gjort næsten de samme åndelige erfaringer. Dybe kriser – tab af venner – og samtidig en uddybet taknemmelighed kendte de og

jeg til – og det knyttede os endnu tættere sammen. Han, der er kirurg, berettede nøgternt og levende om sine erfaringer i *det kommunistiske Kina*, hvor han har arbejdet i syv år. Det var lærerigt at lægge mærke til, at han ikke talte fordømmende om regimet derude, fordi han så Gud over det – han fremhævede, at trods deres ondskab og had til Guds folk, som de stadig forfølger, har Gud brugt dem til at gøre ende på al afgudsdyrkelse (de har revet mange afgudstempler ned), al pornografi og offentlig homosexualitet; hertil kommer, at de har forenklet det kinesiske tegnsystem og dermed gjort det muligt for mange flere at beherske det.

I stedet for kun at fremhæve deres ondskab og tyranni, lod han os se, hvor stor Gud er. I samme Ånd talte *Paulus* om *Romerriget*.

*

Må vi få nåde til at tænke og tale på tilsvarende måde, når vi drøfter politiske anliggender, f. eks. vor regering.

Må vi få nåde til det, når vi beder for de folkeafstemninger, der snart skal afholdes i vore broderlande – og når vi beder for det kommende folketingsvalg!

Gud er al jordens Herre! Han styrer nationerne. Selv det vældige *Kina* er for ham ikke mere end en dråbe på en spand, et fnug på en vægt.

*

Vi kan svække troen hos os selv, hvis vi taler for nedsættende og for kritisk om vore regeringer – det svækker også vor lyst til at bede for dem.

Bekender vi, at al magt i Himmelen og på jorden er overdraget vor Herre Jesus, lad os da ikke svække denne bekendelse ved at tale om vore politikere og ministre således som alle andre mennesker taler om dem!

*

Adskillige iblandt os på *Nyborg Strand* vidste godt, at det kinesiske tegn for ordet »kom« er en korsfæstet mand imellem to andre korsfæstede, og at dette tegn er måske 5000 år gammelt – men det er betagende atter at blive mindet om det, når talen er om det kommunistiske styre med al dets brutalitet. Gud har ikke ladet sig uden vidnesbyrd – initiativet er fortsat

hans – og forbliver hans, hvilket regime der end får magten.

Således hjalp John West os op over de menneskelige tanker, som vi alt for nemt lader os begrænse til, og gav os del i Åndens syn på tilstanden.

Menighederne derude vokser med en hast, vi næppe kan forestille os – men de advarer imod at blive for store. Den størrelse, der passer bedst til Åndens mægtige virke derude, er 6 til 8 mennesker i hver forsamling. Hvem kan hindre dem? De har altid et sted at samles, thi der er altid et hjem, hvor 6-8 mennesker kan mødes, lovprise Herren, bryde brødet og dele hans Ord.

Når menighederne ikke er større, bærer enhver broder eller søster et ansvar. Det skærper troslivet.

John West fortalte mig, at de omkringsende brødre medbringer transportable dåbsbassiner, som hurtigt kan rejses og fyldes med vand, og atter kan slås sammen. Brødsbrydelsen foregår i hjemmene.

Kontrasten til de institutionaliserede kirker er stor. Kirkebygninger, embedsmænd, administratorer og økonomiske problemer kender man ikke til derude.

Lad os i tide tage ved lære af dem! De minder jo om de nytestamentlige menigheder i al deres ukunstlede enkelhed.

*

Professor *Emil Brunner* vakte forargelse og modstand, da han efter verdenskrigen udgav sin berømte bog om *Kirkens misforståelse*. Han hævder deri, at så snart en menighed begynder at blive en institution, er den på vej bort fra Helligånden.

Han har ret. Vi leder forgæves i Det ny Testamente efter en opfordring til at bygge et menighedslokale (en »kirke«), og vi kan ikke få øje på det, man med et højtideligt, alt for højtideligt udtryk kalder for »kirkelige handlinger«.

Lad os betragte de to »kirkelige handlinger«, der står mest strid om.

*

Først *dåben*. Den foregik, så vidt man kan se i Skriften, i det fri under åben himmel.

Ved denne handling blev grænsen imellem verden og menigheden trukket tydeligt op, så at alle vidste, at enhver, der lod sig døbe, var en kristen, der tilhørte menigheden, og enhver, der ikke lod sig døbe, tilhørte verden.

Dåben markerede: her er en kristen, en Jesu discipel.

Det var ikke en idyllisk handling, som verden kunne være med til. Det var snare en frivillig begravelse – en frivillig sigen Ja til Jesus i hans død og hans opstandelse.

Der var ikke forbundet nogen æstetisk nydelse med den.

Dette er gået tabt med den folkekirkelige barnedåbspraksis, som verden deltager i med rørelse i sjælen og smil, og som nu helt har udslettet grænsen imellem dem, der i sandhed er Guds børn, og dem, der i sandhed ikke er det!

Denne sørgelige udvikling søgte professor *Karl Barth* i sin *kirkelige dogmatik* at få gjort op med.

Han gik så vidt, at han spurgte, hvor længe folkekirken vil gøre sig selv latterlig ved at fortsætte med at døbe børn. Det blev hans ellers så tro beundrere (som f. eks. professor *Søe* her i landet) for meget.

Det alvorligste og sørgeligste ved folkekirkens barnedåbspraksis er, at med den har kirken gjort løgnet til sit fundament. Her i landet stiller præsten dette spørgsmål til den, der bærer barnet frem til dåbsfonten: »Forsager du djævelen og alt hans væsen og værk?« – og så er svaret forud fastlagt; hertil svarer enhver: »Ja!« – men det er jo i 90 af 100 tilfælde løgn! Svaret burde være: »Nej!« – og det ved enhver præst – hvis han da vil vide det!

Derefter spørger præsten: »Tror du på Guds enbårne søn...« og så citerer han trosbekendelsen – og atter er svaret forud fastlagt – der skal svares »Ja«, og der bliver svaret »Ja« – og det er atter løgn i de allerfleste tilfælde.

Hvis man lod sandheden blive grundlaget, så svarene blev, som de burde være, ville der ikke være nogen folkekirke – det er det forfærdelige, der fik *Karl Barth* til at sige, at folkekirken latterliggør sig selv – andre siger, at den forfører befolkningen.

Dåben er nu blevet kirkens og verdens sammensmeltning på usandhedens grundvold!

Karl Barth var ganske klar over, at dette kunne han ikke ændre, skønt han vel havde større indflydelse end nogen anden. Løgnet får man kun bugt med ved at gøre sandheden.

Vore kinesiske brødre er ikke faldet i løgnens og vanekristendommens snare. De kender til at lide for sandheden. Den er alt for dem.

I de *muhammedanske* lande er dåben den skarpe grænse, der klart og tydeligt forkynder: Enhver, der lader sig døbe, forkaster Islam og bekender sig til Kristus. Pastor *Marcus*, som de ældre iblandt os husker, fortalte mig, at da han blev over-

bevist om, at Jesus er Guds søn, sagde hans familie til ham, at denne overbevisning måtte han gerne have, blot han ikke lod sig døbe. Da han imidlertid lod sig døbe, forsøgte de at tage livet af ham ved at komme gift i hans mad.

Dåb og idyl er helt fremmede for hverandre! Verden hader enhver, der følger Kristus, men den nærmest elsker barnedåben, thi her er fred og ingen fare – her bliver barnet erklæret for en genfødt kristen! Og derfor er vi alle kristne her i landet – og Danmark er et kristent land!

Det danske folk er forført – af Kirken!

*

Dåben er i Det nye Testamente den handling, der markerer den afgørende forskel imellem menighed og verden. Den forener Guds børn og adskiller dem fra alle andre.

Brødsbrydelsen er det fællesskabsmåltid, hvor Guds børn kommer deres Frelser og Herre i hu, indtil Han kommer igen. Der er eet brød, og der er også »kun« eet åndeligt legeme, menigheden.

Det er imidlertid lykkedes sjælefjenden at forvandle dåben, så den nu ikke mere udskiller Guds børn fra verden, men forener menigheden med den – og det er lykkedes ham at forvandle det måltid, hvorved Guds børn udtrykker deres enhed med Herren og med hinanden, til et stridsemne imellem dem, så f. eks. lutherske og reformerte kristne ikke kan sidde sammen ved Herrens bord! Man kan ikke fritage *Luther* for at bære skyld i denne sørgelige tilstand.

Dåben og nadveren er nu gjort til »kirkelige handlinger«, som kun en præst eller præstinde kan udføre – og hermed er Åndens kraft og glæde taget ud af dem – de er højtideliggjort på en kødelig måde – men i deres væsen er de enfoldige, hellige handlinger, som ikke er knyttet til noget »indviet« lokale eller lagt i hænderne på en bestemt person i menigheden (en præst).

*

Da jeg blev barnedøbt i 1916, svarede min Moder, der bar mig frem, det forud fastlagte *Ja* til de nævnte spørgsmål, men ingen af mine forældre havde dengang nogen interesse i kirkegang eller Bibellæsning – og jeg måtte for min overbevisnings og samvittigheds skyld lade mig døbe i 1942.

Jeg mistede derved næsten alle mine gode venner – men når jeg nu ser tilbage på mit liv, takker jeg min Gud og Frelser for, at jeg fik nåde til at tage dette skridt, der førte mig ud i en frihed, jeg ellers aldrig ville have oplevet – en frihed fra de

mange traditioner og stærke tankebygninger, der ligger som en tung dyne over det åndelige liv.

Nu åbnede Skrifterne sig for mig på en hidtil ukendt måde – nu skulle jeg ikke tilpasse mit arbejde de bestående kirkelige forhold eller indpasse det i de kirkelige rammer – nu kunne jeg (om end i stor skrøbelighed) følge Ånden, hvorhen den blæste.

Uden dette skridt havde jeg aldrig kunnet frigøre mig fra alle de overvejelser om *økonomien*, der præger alt kirkeligt arbejde.

Så vidt jeg ved, findes der intet kirkeligt arbejde, der ikke atter og atter gør opmærksom på, at man trænger til penge.

Min dåb medførte, at jeg i en vis forstand kom *uden for lejren* og smagte en lille smule af forsmædelsen. *KFUM* (hvis motto er Johs. 17,21) lukkede *Borgen* i *København* for mig og lukkede op for minigolf, og *Indre Mission* forbød samtlige missionshuse at lade mig forkynde Ordet der. Professor *See* skrev en leder i *Kristeligt Dagblad* og advarede mennesker imod at komme til mine Bibeltimer i *Grundtvigs Hus* – jeg oplevede sandelig, hvor nidkær folkekirken er for barnedåben, og hvor ligeglad den stort set er med alt andet.

Alt dette genoplevede jeg, da jeg på *Nyborg Strand* sad og talte med *John West* om Åndens vældige virke i det kommunistiske *Kina* – og der vakttes i mig en inderlig længsel efter *vækkelse* i nytestarmentelig forstand!

Læs *John West*s vidnesbyrd på side 14.

*

Men vækkelse kan ikke arrangeres – end ikke ved vel forberedte vækkelsesmøder eller kampanjer.

Vil Gud endnu engang lade os opleve Åndens vældige susen og dybtgående værk?

Vil han endnu engang åbne nye døre for Ordet?

Vil han bryde igennem, som vand bryder igennem?

Må intet da binde os, så vi ikke følger Ånden, hvorhen han går!

*

Jeg har venner, der ikke deler mit dåbs-syn. Jeg respekterer dem og tror, at de respekterer mig. Venner skjuler ikke frygtagtigt noget for hinanden. Venner er åbne.

Mit hjerte føler for de venner, der som jeg blev barnedøbt, men hvis forældre i modsætning til mine var troende menne-

sker, der opdrog deres børn i Guds frygten og troen.

Jeg forstår deres problem – og jeg vil ikke optræde som herre over deres tro.

Det gælder også de præster, der lider under folkekirkens forfærdelige forfald, og som søger at stå det imod.

*

Vækkelse oplever man næppe uden også at opleve modstand fra »kristenheden« og fra verden. Vil man være verdens og den verdsliggjorte kristenheds ven, bliver man Guds fjende – og da er vækkelse udelukket.

Når Guds Ånd virker, tager Han ikke hensyn til det *bestående*, men skaber *noget nyt*. Da er det en stor nåde ikke at have noget, der skal bestå! Lad os derfor ikke gå ud fra, at mit kirkesamfund (være sig folkekirken eller frikirkerne) absolut skal bestå og fornyes – sådan er det ikke gået i Kina. Gud skaber noget aldeles nyt, der er kendetegnet af en ukompliceret enkelhed og en total afhængighed af Ham fra dag til dag!

Tænk, om det en dag viser dig, at de bestående kirkesamfund var den største hindring for virkelig vækkelse!

*

Apostelen Paulus godkendte hverken *hovmod*, *ladhed* eller *falskhed* hos sig selv eller hos andre. Det fremgår tydeligt af 2. Kor. 10,15. Allerede på hans tid fandtes der kristne, der tilegnede sig, hvad andre havde udrettet ved deres slid – ja, de roste sig endog af det! Det ville Paulus under ingen omstændigheder være med til. De, der gjorde det, var jo falske og hovmodige, ja dybest set dovne og lade, thi de overtog, hvad en anden havde udrettet.

Paulus kender sin virkekreds – den var stor, langt større end deres, der havde tilegnet sig hans resultat og nu roste sig af det – men skønt den var langt større, ville han endnu videre. Han ville have sin virkekreds udvidet – et vidunderligt udslag af, at han ikke lå under for falskhed, ladhed og hovmod.

Må den indstilling præge os, idet vi nu går ind til efteråret og den kommende vinter! Vort mål er ikke næste år ved denne tid at have samme virkekreds – det ville være stilstand, og stilstand er tilbagegang.

Troen sammenlignes i Skriften med en vandring – en *vandring* videre frem – videre frem.

*

Jeg har skrevet frit fra leveren denne gang, for at ingen skal være i tvivl om, hvor jeg står, og hvordan min overbevisning er.

Jeg har rørt ved nogle ømme punkter. Tiden er efter min opfattelse for alvorlig til, at man lader som ingenting.

Nu kan enhver, der ikke ønsker at modtage dette månedsblad, jo blot afbestille det. Vi har sendt det gratis ud og skylder ikke nogen noget – men vi skylder sandheden og vor overbevisning højagtelse – og vi skylder det danske folk at bringe det evangeliet i evangeliets Ånd, der aldrig står med hatten i hånden og beder verden om hjælp, og heller aldrig følges ad med løgnen.

*

Må Herren rense luften! Må Han sætte fanger fri! Må Han forbarme sig over vort arme land, der er sunket dybere end måske noget andet folk – »dog skænde man ej, dog revse man ej, når folket kun er som dets præster« (Hoseas 4,4).

*